

Dosar nr. -----

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRĂILA
SECȚIA A II-A CIVILĂ DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 11 Ianuarie 2023

Completul constituit din:

PREȘEDINTE -----

Judecător -----

Grefier -----

Pe rol judecarea apelului în materia Contencios administrativ și fiscal formulat de Apelantul ----- CNP. ----- cu domiciliul în -----, citat și prin mandatar -----, , împotriva sentinței civile nr. ----- pronunțată de Judecătoria Brăila, în ds. -----, în contradictoriu cu intimata ----- CUI -----, cu sediul în -----, având ca obiect-anulare act .

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns av. ----- pentru apelantul ----- , în baza împuternicirii avocațiale depusă la dosar fila 49, lipsă fiind intimata -----.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează că dosarul a fost repus pe rol pentru a se discuta utilitatea aplicării art. 519 cod.pr.civ.

Instanta menționează că s-a repus pe rol cauza pentru a se discuta utilitatea aplicării art. 519 cod.pr.civ., cu privire la admisibilitatea căii de atac a apelului.

Av. ----- având cuvântul, lasă la aprecierea instanței. Dacă instanța apreciază că este necesar un punct de vedere cu privire la necesitatea sesizării ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, solicită amânarea pronunțării pentru a depune în scris, un punct de vedere cu privire la acest aspect.

TRIBUNALUL

Pentru a da posibilitate părților să depună în scris un punct de vedere cu privire la utilitatea aplicării dispozițiilor art. 519 cod.pr.civ., instanța

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Amână pronunțarea cauzei la data de 17.01.2023.

Pronunțată în ședința publică de la 11.01. 2023.

Președinte

Grefier

Judecător

Dosar nr. -----

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRĂILA
SECȚIA A II-A CIVILĂ DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 17 Ianuarie 2023

Completul constituit din:

PREȘEDINTE -----

Judecător -----

Grefier -----

Pe rol judecarea apelului în materia Contencios administrativ și fiscal formulat de Apelantul -----, CNP. -----, cu domiciliul în -----, citat și prin mandatar -----, împotriva sentinței civile nr.----- pronunțată de Judecătoria Brăila, în ds. nr.-----, în contradictoriu cu intimata-----, CUI----- cu sediul în----- având ca obiect-anulare act .

TRIBUNALUL

În continuare instanța având nevoie de timp pentru a delibera , potrivit dispozițiile art. 396 alin.1 Cod procedură civilă , urmează a amâna pronunțarea pe data de 26.01.2023, pronunțarea urmând a se face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijloacele grefei instanței, conform art. 396 alin.2 cod.pr.civ.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Amână pronunțarea cauzei la data de 26.01.2023.
Pronunțată în ședința publică de la 17 .01. 2023.

Președinte

Grefier

Judecător

Dosar nr. -----

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRĂILA
SECȚIA A II-A CIVILĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 26 Ianuarie 2023

Completul constituit din:

PREȘEDINTE -----

Judecător -----

Grefier -----

Pe rol judecarea apelului în materia Contencios administrativ și fiscal formulat de Apelantul -----, CNP. -----, cu domiciliul în -----, citat și prin mandatar -----, împotriva sentinței civile nr. ----- pronunțată de Judecătoria Brăila, în ds. nr. -----, în contradictoriu cu intimata -----, CUI ----- cu sediul în ----- având ca obiect-anulare act.

Dezbaterile și cuvântul pe fond au avut loc în ședința publică din data de 11.01.2023, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 17.01.2023 și apoi la 26.01.2023, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Analizând lucrările dosarului:

1) **Tribunalul constată admisibilă sesizarea** Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 519 Cod procedură civilă, pentru următoarele considerente:

- a) existența unei cauze în curs de judecată în ultimă instanță, în condițiile în care cauza de față se află în faza apelului declarat împotriva Sentinței nr. ----- pronunțată de Judecătoria Brăila, decizia ce urmează a fi pronunțată fiind definitivă;
- b) cauza se află în competența legală a unui complet al Tribunalului Brăila, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- c) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată. Tribunalul constată că modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile influențează soluția pe fond a cererii deduse judecării. În jurisprudența sa (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016), Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut, în mod constant, că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecării. În cauză, deși sesizarea pune în discuție chestiuni de drept constând în interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale procedurale în legătură cu exercitarea căii de atac a apelului, consecințele pe care le implică rezolvarea problemei de drept sunt apte să influențeze dezlegarea pe fond a cauzei, în etapa procesuală în care se află.

d) o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu fi făcut obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. Tribunalul constată că este îndeplinită și această ultimă condiție.

2) Expunere succintă a procesului.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Brăila la data de 28.06.2021, sub nr. ----- reclamanta ----- a chemat în judecată pe pârâtul -----, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea hotărârii pronunțate de SAL-Fin în soluționarea cererii înregistrate sub nr. -----, astfel cum a fost lămurită prin hotărârea de îndreptare a erorii materiale din 14.06.2021, precum și obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a arătat că, în fapt, la data de 16.11.2020, autoturismul marca-----, înmatriculat sub nr.-----, proprietatea pârâtului ----- a fost avariat ca urmare a unui eveniment rutier produs din culpa șoferului -----.

A precizat că, pentru efectuarea reparațiilor și pentru închirierea unui autoturism la schimb, pârâtul a apelat la serviciile ----- . Corespunzător acestor servicii, reclamanta a emis factura TCLX 17/15.01.2021 în valoare de 37.713,99 lei. Ulterior, pârâtul a formulat o cerere de plată a despăgubirii pentru suma de 53.593 lei (contravaloarea serviciilor menționate anterior la care se adaugă costul pieselor, facturat separat), solicitând ca ----- să achite sumele solicitate direct în contul -----.

În continuare a arătat că a notificat pârâtul prin care l-a informat că plata a fost admisă parțial, respectiv 28.123,34 lei reprezentând costurile de reparații și 12.075 lei reprezentând despăgubirea aferentă lipsei de folosință. Nefiind de acord cu achitarea unei despăgubiri prin raportare la nivelul prețurilor de referință și la valoarea maximă de piață a autoturismului (caz de daună totală economică), pârâtul s-a adresat SAL-Fin solicitând acordarea integrală a sumelor solicitate prin cererea de plată.

A mai precizat că prin hotărârea pronunțată asupra cererii 20210301939/ 10.03.2021, SAL-Fin a admis în parte pretențiile pârâtului, exclusiv sub aspectul acordării despăgubirii pentru lipsa de folosință și penalitățile de întârziere aferente. Hotărârea SAL-Fin a fost îndreptată în sensul că s-a trecut în mod corect cuantumul despăgubirii la care ----- a fost obligată ca fiind suma de 6.180,20 lei.

De asemenea, a arătat că prezentul litigiu are ca obiect evaluarea despăgubirilor datorate persoanei păgubite pentru acoperirea prejudiciului reprezentat de lipsa de folosință a autoturismului avariat și că problema dedusă judecării este aceea a evaluării limitelor despăgubirilor datorate de asigurător, iar nu aceea a evaluării politicii de tarife practicate de -----.

A mai arătat că despăgubirea se stabilește în funcție de starea bunului din momentul producerii riscului asigurat și că nu poate depăși valoarea bunului din acel moment, cuantumul pagubei și nici suma asigurată, asigurătorul fiind ținut să achite doar acele sume de bani care corespund prejudiciului efectiv suferit.

A precizat că nu există nicio prevedere în Legea nr. 132/2017 sau în Norma ASF 20/2017 care să dea posibilitatea unității service să stabilească întinderea prejudiciului în funcție de propria politică de tarife.

În urma analizării ofertelor existente pe piață atât pentru un autoturism ----- precum cel avariat, dar și pentru un autoturism -----, se poate observa că prin achitarea unui tarif de 118 Euro/zi — raportat la o perioadă de închiriere de 21 de zile, ----- a stins integrat prejudiciul constând în lipsa de folosință suferit de pârât.

Mai arată că pârâtul a acceptat majorarea artificială a prejudiciului la suma de 3.748,5 Euro (21 zile x 178,5 Euro), în condițiile în care, la momentul accidentului rutier, autoturismul său ----- mai valora doar 5.776 euro.

Cu privire la solicitarea pârâtului de obligare a reclamantei la plata unor penalități de întârziere în cuantum de 0,2% pe zi de întârziere aferente sumei, calculate începând cu data de

04.03.2021, a precizat că SAL-Fin s-a raportat în mod eronat la o pretinsă diminuare nejustificată a despăgubirii de către Asirom, fiind încălcate dispozițiilor art. 21 alin. (4) și (5) din Legea nr. 132/2017.

Apreciază reclamanta că nu datorează penalități de întârziere, întrucât nu a diminuat în mod nejustificat despăgubirea.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile art. 10, art. 25 din Norma ASF nr. 20/2017, art. 2 pct.17, art.11, art. 14 alin.1 și r, art.22, art.23, art. 26 alin.1, art. 2 pct. 16 din Legea nr. 132/2017 privind asigurările și reasigurările din România.

În probațiune s-a solicitat proba cu înscrisuri și interogatoriul pârâtului.

Cererea a fost legal timbrată cu taxa judiciară de timbru în cuantum de 474,19 lei, conform Ordinului de plată -fila 81 dosar.

La data de 03.11.2021, pârâtul a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare a precizat că, în data de 16.11.2020, autoturismul proprietatea pârâtului fost avariat într-un accident rutier, produs cu vinovăția exclusivă a numitului -----, asiguratul reclamantei și s-a format dosarul de daună RCA/90387316.

Reclamanta a refuzat achitarea integrală a prejudiciului, deși legea specială instituie obligativitatea acoperii întregului prejudiciu produs de persoana vinovată de producerea accidentului.

Prejudiciul total a fost în sumă de 53.593 lei și asiguratorul a achitat 28.123,34 lei contravaloare reparații (valoarea maximă acordată pentru caz de daună totală economică) și 12.075 lei lipsă folosință.

A precizat că diferența de plată, în sumă de 6.180,20 lei reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă, pe care trebuie să o achite societății prestatoare de servicii.

Asiguratorul RCA are obligația de a acorda despăgubiri în bani pentru prejudicii reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a vehiculului, pe baza opțiunii persoanei prejudiciate.

În drept, au fost invocate disp. art. 205 cod procedură și celelalte dispoziții din întâmpinare

Analizând întreg materialul probator administrat în cauză, **instanța de fond a retinut următoarele:**

În fapt, la data de 16.11.2020, a avut loc un eveniment rutier, în care a fost implicat vehiculul marca -----, cu număr de înmatriculare -----, aparținând pârâtului -----

În urma evenimentului rutier, vehiculul proprietatea pârâtului a fost avariat de asiguratul reclamantei, în baza poliței RCA nr. XZ009923151 emisă pe 04.09.2020, fiind deschis dosarul de daună ----- . În urma completării formularului de constatare amiabilă, a rezultat culpa asiguratului reclamantei în producerea evenimentului.

Pârâtul ----- a completat cererea de despăgubire pentru suma de 35.333,80 lei, reprezentând contravaloarea reparației auto și pentru suma de 18.255,20 lei, reprezentând contravaloarea închirierii auto, pentru 21 zile. Sumele au fost cuprinse în factura ----- și factura -----.

Prin adresa din 16.02.2020, asiguratorul a comunicat consumatorului că oferă despăgubirea compusă din valoarea vehiculului la data evenimentului, în sumă de 28.123,34 lei și suma de 12.075 lei, reprezentând contravaloarea lipsei de folosință.

Apreciind că suma achitată de asigurator nu reflectă contravaloarea despăgubirii datorate, consumatorul a solicitat entității de Soluționare Alternativă a Litigiilor – Sal-Fin, achitarea diferenței de despăgubire și plata penalităților de întârziere aferente.

Prin Hotărârea pronunțată în dosarul de conciliere ----- emisă de SAL-FIN s-a admis în parte solicitarea consumatorului de plată a sumei de 6.180,20 lei reprezentând diferență de despăgubire pentru închirierea auto. De asemenea, a fost admisă în parte cererea de obligare a

asiguratorului la plata unor penalități în cuantum de 0,20% raportat la suma de 6.180,20 lei, pentru perioada cuprinsă între 04.03.2021 și data plății.

Pe calea prezentului demers juridic, societatea de asigurare solicită anularea Hotărârii Sal-Fin în privința obligației de plată a sumei de 6.180,20 lei reprezentând diferență despăgubire pentru lipsa de folosință și a penalităților de întârziere.

În drept, potrivit art. 25 din Norma ASF 20/2017: (1) Prejudiciile reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a acestuia, sunt stabilite: a) pe baza documentelor justificative din care rezultă costurile de înlocuire temporară a vehiculului avariat cu un vehicul de o clasă similară ori inferioară, închiriat de la entități autorizate cu acest obiect de activitate; sau b) pe baza documentelor justificative din care rezultă costurile privind transportul zilnic suportate de către persoana prejudiciată, fără ca acestea să poată depăși costurile prevăzute la lit. a). (2) Perioada maximă pentru calcularea lipsei de folosință este: a) perioada de indisponibilitate a utilizării vehiculului avariat ca urmare a stării tehnice, inclusiv în situația în care asiguratorul RCA efectuează cercetări suplimentare, și se calculează de la momentul efectuării constatării avariilor și introducerii vehiculului în reparație; b) perioada cuprinsă între data constatării avariilor și data înaintării ofertei de despăgubire, în situația daunei totale economice. (3) Neefectuarea constatării din culpa asiguratorului RCA, în termenul prevăzut la art. 18 alin. (4), îndreptățește persoana prejudiciată să solicite plata despăgubirii pentru lipsa de folosință, din momentul depășirii termenului de constatare până la data efectuării acesteia. (4) În cazul reparației vehiculului avariat, perioada maximă de indisponibilitate reprezintă timpul normal de reparație transformat în zile de lucru prin împărțirea la patru a timpului normat de reparație, la care se adaugă orice întârziere nejustificată cauzată de către asiguratorul RCA.

Prin urmare, prejudiciile reprezentând consecința lipsei de folosință trebuie să rezulte din costurile de înlocuire temporară a vehiculului avariat cu un vehicul de o clasă similară ori inferioară.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei reiese că autoturismul avariat deținut de pârât a fost înmatriculat pentru prima dată în anul 2009, având deci o vechime considerabilă de peste 13 ani, însa nu reiese anul de fabricație al autoturismului ----- închiriat de către acesta, anexa 1 la contractele de închiriere în care este identificat autoturismul închiriat lipsind de la dosarul cauzei (filele 179-180).

Totuși, având în vedere prețul stabilit pentru închirierea acestuia, respectiv 178,5 Euro/zi, care depășește prețul maximal identificat în ofertele variate depuse de reclamantă la dosarul cauzei pentru închirierea unor autoturisme similare (care se încadrează între suma de 65 EUR – 118 EUR pe zi), reiese faptul că nu poate fi vorba decât despre un autoturism cu un an de fabricație mult mai recent decât cel al autoturismului avariat.

Prin urmare, instanța de fond a considerat că noțiunea de clasă similară sau inferioară nu poate însemna un autovehicul cu dotări și caracteristici net superioare față de autovehiculul avariat.

De asemenea, conform art. 22 alin 2 din Legea 132/2017, „Pentru prejudiciile produse bunurilor, despăgubirile se stabilesc pe baza prețurilor de referință pe piață la data producerii riscului asigurat”. Astfel cum reiese și din Adresa ASF atașată la filele ----- din dosarul cauzei, dispoziția prevăzută de articolul 22 alin. 2 din Legea 132/2017 este una generală și se aplică tuturor prejudiciilor produse bunurilor, iar în ceea ce privește riscurile asigurate vizate de această dispoziție, aceasta este aplicabilă inclusiv în ceea ce privește riscul prevăzut la articolul 11 alin 2 litera d) din Legea 132/2017, conform căruia “[...] asiguratorul RCA acordă despăgubiri în bani pentru: [...] d) prejudicii reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a vehiculului, pe baza opțiunii persoanei prejudiciate;”. Deși nu există dispoziții exprese privind modalitatea de stabilire a prețului de

referință, acesta nu poate fi, în mod rezonabil, altceva decât un preț mediu stabilit prin luarea în considerare a mai multor surse reale și pertinente de informații.

În acest sens, instanța de fond a reținut din ofertele variate depuse de reclamantă la dosarul cauzei că prețul aferent închirierii unui autoturism ----- este cuprins între suma de 65 EUR – 118 EUR pe zi, cu mult sub cel practicat de numita -----, iar pârâtul nu a arătat motivul pentru care a ales pentru închiriere un autoturism la un preț ridicat.

În aceste condiții, refuzul reclamantei de achitare a prețului solicitat de către pârât este unul justificat, având în vedere prețurile practicate pe piață pentru închirierea unui autoturism similar, precum și faptul că pârâtul ar fi putut evita prejudiciul printr-o minimă diligență constând în simpla consultare a surselor de informații existente pe internet.

Așadar, instanța de fond a reținut că despăgubirea stabilită pentru lipsa de folosință a autoturismului trebuie să fie egală cu prejudiciul efectiv suferit conform art. 10 alin 3 din Legea 132/2017 coroborat cu articolul 14 alin 1 din aceeași lege, iar pentru determinarea acestui prejudiciu și stabilirea despăgubirilor aferente trebuie avut în vedere prețul de referință pe piață la data producerii riscului asigurat.

În acest sens, instanța a constatat că devin incidente și prevederile articolului 1534 din Codul Civil, conform cărora „Prejudiciul imputabil creditorului (1) Dacă, prin acțiunea sau omisiunea sa culpabilă, creditorul a contribuit la producerea prejudiciului, despăgubirile datorate de debitor se vor diminua în mod corespunzător. Această dispoziție se aplică și atunci când prejudiciul este cauzat în parte de un eveniment al cărui risc a fost asumat de creditor. (2) Debitorul nu datorează despăgubiri pentru prejudiciile pe care creditorul le-ar fi putut evita cu o minimă diligență”.

De asemenea, conform articolului 15 din Codul Civil, niciun drept nu poate fi exercitat în scopul de a vătăma sau păgubi pe altul ori într-un mod excesiv și nerezonabil, contrar bunei-credințe.

Pentru aceste motive, instanța a constatat că prețul solicitat de pârât este unul disproportionat și în contradicție cu dispozițiile legale care prevăd condițiile pentru repararea prejudiciilor reprezentând consecința lipsei de folosință a vehiculului avariata, iar persoanele prejudiciate prin lipsa de folosință trebuie să își formuleze cererile pe baza documentelor justificative, însă cu respectarea prevederilor art. 22 alin 2 din Legea 132/2017 și conform principiilor impuse de buna-credință.

Totodată, instanța a constatat că suma acordată de reclamantă, respectiv 12.075 lei acoperă prejudiciul efectiv suferit de pârât și care reprezintă lipsa de folosință a vehiculului avariata, fiind o despăgubire justă și echitabilă.

În ceea ce privește penalitățile de întârziere, instanța a constatat că reclamanta nu datorează penalități de întârziere, întrucât nu a diminuat în mod nejustificat despăgubirea datorată.

În raport cu modul de soluționare al acestei cereri, se constată că nu sunt incidente dispozițiile art. 21 alin. 5 din Lg. 132/2017 privind suportarea penalităților pentru neexecutarea ori executarea defectuoasă a obligațiilor.

Prin urmare, instanța de fond a admis cererea și a dispus anularea Hotărârii privind soluționarea cererii ----- emisă de SAL-FIN la data de 09.06.2021, astfel cum aceasta a fost lămurită prin hotărârea de îndreptare a erorii materiale din data de 14.06.2021, privind obligarea reclamantei la plata sumei de 6.180,20 lei reprezentând diferență de despăgubire pentru lipsa de folosință a unui vehicul și la plata penalităților de întârziere.

În temeiul art. 453 alin.1 Cod proc.civ, instanța de fond a obligat pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 4.128,7 lei cu titlu de cheltuieli de judecată formate din taxa judiciară de timbru și onorariu avocațial.

Împotriva hotărârii a exercitat apel ----- care a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună, în principal, anularea hotărârii instanței de fond și trimiterea cauzei

spre rejudecare, conform art.480 alin.3 teza 2 Cod procedură civilă și, în subsidiar, admiterea apelului și schimbarea în tot a hotărârii instanței de fond, în sensul respingerii contestației formulate împotriva Hotărârii SAL-FIN nr.----- ca nefondată.

Intimata reclamantă ----- în temeiul dispozițiilor art. 471¹, alin. 3 C. proc. civ., **a formulat întâmpinare la cererea de apel**, solicitând, pe cale de excepție, admiterea excepției inadmisibilității apelului formulat împotriva sentinței civile nr. 4072/2022, cu consecința respingerii apelului ca fiind inadmisibil și, pe fond, respingerea cererii de apel ca neîntemeiată și obligarea apelantului la suportarea cheltuielilor de judecată.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității căii de atac, intimata a arătat că, în esență, inadmisibilitatea apelului împotriva unei hotărâri pronunțate de judecătoria, în ipoteza în care judecătoria soluționează o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de un organ cu activitate jurisdicțională, derivă din dispozițiile art. 466 coroborate cu cele ale art. 94 din C. pr. civ. Potrivit art. 466 alin. (1) din C. pr. civ.: „Hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede în mod expres altfel.”

De asemenea, din Anexa 2 a Regulamentului nr. 4/2016 privind organizarea și functionarea Entității de Soluționare alternativă a Litigiilor în Domeniul Financiar Non-Bancar rezultă că Hotărârea emisă de SAL-Fin poate fi atacată la instanța competentă. Ca atare, Judecătoria Brăila nu a soluționat dosarul nr.----- în primă instanță, în temeiul competenței materiale conferite de art. 94 pct. 1 din C. pr. civ., ci a soluționat o cale de atac îndreptată împotriva hotărârii pronunțate de un organ cu activitate jurisdicțională.

În aceste condiții, calea de atac a apelului apare ca fiind inadmisibilă față de dispozițiile art. 466 alin. (1) din C. pr. civ., care stabilesc expres faptul că apelul nu poate avea ca obiect decât o hotărâre pronunțată în primă instanță, iar nu o hotărâre pronunțată într-o cale de atac îndreptată împotriva unui organ cu activitate jurisdicțională.

Teza propusă de intimată este, de asemenea, susținută de jurisprudența în materia — Anexa 1, dar și de către Curtea Europeană Drepturilor Omului care, în cauza Roseiro Bento c. Portugaliei, a statuat în sensul că art. 6 din Convenție nu prevede obligativitatea instituirii unui dublu grad de jurisdicție.

În susținere a anexat Decizia nr. ----- pronunțată de Tribunalul București în Dosarul nr. -----.

La termenul de judecată din ședința publică din data de 11.01.2023, instanța de apel, din oficiu, a pus în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu art. 519 Cod procedură civilă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării chestiunii de drept în ceea ce privește admisibilitatea căii de atac.

3) Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

Apelantul ----- a arătat, în esență, că procedura soluționării pe cale alternativă a litigiilor, prin impunerea unei soluții în cadrul SAL-FIN, se realizează -conform Anexei 2 a Regulamentului nr.4/2016 privind organizarea și functionarea Entității de Soluționare a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), act normativ modificat prin Regulamentul nr. 8/02.04.2021 publicat în M.Of. Nr. 412/20.04.2021.

Ca Entitate de Soluționare a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), în cadrul căreia activează conciliatori (cărora nu li se impune a avea o pregătire juridică), aceasta pronunță o hotărâre cu soluție impusă, după obținerea acordului ambelor părți aflate în litigiu, conform procedurii prevăzute prin Regulamentul nr.4/2016.

Prin dispozițiile art. 9 alin. 9 din Anexa 2 a Regulamentului nr.4/2016 privind organizarea și functionarea Entității de Soluționare a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), cu modificările ulterioare, se stipulează faptul că hotărârea „poate fi atacată la instanța de judecată competentă, în termen de 15 zile de la comunicare”.

Așa fiind, potrivit dispozițiilor art.9 alin.9 din Anexa 2 a Regulamentului nr. 4/2016, cei nemulțumiți de hotărârea pronunțată pe o cale alternativă, de către un conciliator sau o comisie

formată din persoane ce nu sunt ținute a avea pregătire în domeniul juridic, se pot adresa instanțelor judecătorești, care, potrivit art. 1 alin 2 Cod Procedură civilă "îndeplinesc un serviciu de interes public, asigurând respectarea ordinii de drept, a libertăților fundamentale, a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice persoanelor fizice și persoanelor juridice, aplicarea legii și garantarea supremației acesteia".

Instanțele judecătorești sunt organizate astfel încât să fie respectate drepturile garantate de prevederile art. 13 și art. 47 din CEDO, respectiv dreptul la o cale de atac efectivă și eficientă, fapt pentru care, codul de procedură civilă stabilește că hotărârile pronunțate în prima instanță pot fi atacate la instanța superioară.

Garantarea dreptului la o cale de atac efectivă și eficientă este cu atât mai evidentă și mai necesară, cu cât are ca scop verificarea încălcării unor aspecte de ordin procedural sau încălcarea unor alte drepturi fundamentale, garantate prin aceleași norme de drept european, transpuse în dreptul intern.

În lumina drepturilor garantate de CEDO, ce au prioritate în fața prevederilor interne, dispozițiile procedurale ale art.94 alin.2 și art.95 Cod Procedură civilă, stabilesc următoarele:

"Art. 94 – Judecătoria

Judecătoriile judecă:

2. căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege;"

"Art. 95- Tribunalul

Tribunalele judecă:

1. în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe;

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoria în primă instanță;"

Or, nici prevederile art.9 din Anexa 2 a Regulamentului nr.4/2016, nici prevederile art.94 alin.2 și art.95 Cod Procedură civilă, nu stipulează faptul că hotărârile pronunțate de judecătoria sunt definitive.

Atâta timp cât legea nu distinge, nici cel care o interpretează nu poate distinge, conform principiului "Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus", astfel că, nu se poate nega dreptul la o cale efectivă de atac, cu atât mai mult cu cât legiuitorul nici nu a prevăzut faptul că situația dedusă judecății ar fi o excepție de la regulile procedurale de drept comun.

În speță, doar o verificare efectivă a legalității hotărârii pronunțate de o instanță inferioară în grad (cum este judecătoria), poate îndrepta neregularitățile procedurale (judecarea cauzei cu un cadru procesual greșit sau incomplet) sau nelegalitățile evidente (încălcarea dreptului la apărare a părții ori încălcarea principiului contradictorialității).

Față de aceste considerente, apreciază că legiuitorul a prevăzut și garantat dreptul la o cale de atac efectivă și eficientă, împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoriile sesizate potrivit dispozițiilor art.9 alin.9 din Anexa 2 a Regulamentului nr.4/2016.

Intimata----- a apreciat că, o eventuală sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu întrunește condițiile de admisibilitate impuse de art. 519 C.proc.civ. Așa cum reiese din cuprinsul textului de lege evocat, una dintre condițiile de sesizare a Înaltei Curți este ca problema de drept referită să fie una care să țină de soluționarea pe fond a respectivei cauze, adică să vizeze o normă de drept substanțial.

De altfel, exprimarea legiuitorului procesual civil este cât se poate de specifică în cazul hotărârilor prealabile, care pot fi aplicate doar în privința unui anumit tip de problemă juridică — ce ține de soluționarea pe fond a cauzei — concluzie care reiese inclusiv printr-un examen comparativ cu reglementarea celui alt instrument de asigurare a practicii unitare, respectiv a recursului în interesul legii, în conturarea căruia legiuitorul folosește un termen generic, fără intenția de a distinge — "pentru o se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii". Or, în speță, problema de drept pusă în discuție nu este una de drept material, ci eminamente una de

drept procesual, câtă vreme aceasta vizează (in)admisibilitatea promovării căii de atac a apelului pentru motivele învederate de către ---- pe calea întâmpinării.

Ca atare, având în vedere argumentele mai sus prezentate, apreciază că, în cauză, nu poate fi uzitat instrumentul procesual reglementat de art. 519 și urm. C.proc.civ., nefiind întrunite condițiile de admisibilitate sub aspectul naturii normei de drept ce se dorește a fi clarificată.

4) Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

Completul de judecată învestit cu soluționarea cauzei nu are un punct de vedere unitar cu privire la problema de drept sesizată.

În drept, potrivit art. 94 C. proc. civ.: „Judecătoria

Judecătoriile judecă:

1. în primă instanță, următoarele cereri al căror obiect este evaluabil sau, după caz, neevaluabil în bani:

a) cererile date de Codul civil în competența instanței de tutelă și de familie, în afară de cazurile în care prin lege se prevede în mod expres altfel;

b) cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, date de lege în competența instanțelor judecătorești;

c) cererile având ca obiect administrarea clădirilor cu mai multe etaje, apartamente sau spații aflate în proprietatea exclusivă a unor persoane diferite, precum și cele privind raporturile juridice stabilite de asociațiile de proprietari cu alte persoane fizice sau persoane juridice, după caz;

d) cererile de evacuare;

e) cererile referitoare la zidurile și șanțurile comune, distanța construcțiilor și plantațiilor, dreptul de trecere, precum și la orice servituți sau alte limitări ale dreptului de proprietate prevăzute de lege, stabilite de părți ori instituite pe cale judecătorească;

f) cererile privitoare la strămutarea de hotare și cererile în grănițuire;

g) cererile posesorii;

h) cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe;

i) cererile de declarare judecătorească a morții unei persoane;

j) cererile de împărțeață judiciară, indiferent de valoare;

j¹) cererile în materie de moștenire, indiferent de valoare;

j²) cererile privind uzucapiunea, indiferent de valoare;

j³) cererile în materia fondului funciar, cu excepția celor date prin lege specială în competența altor instanțe;

k) orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști;

2. căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege; ...”

Art. 95, pct. 2 C. proc. civ.

„Tribunalele judecă: ...

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță; ...”

Art. 466, alin. 1 și 3 C. proc. civ.

„Apelul principal. Obiectul

(1) Hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede în mod expres altfel.

.....

(2) Hotărârile date în ultimă instanță rămân neapelabile, chiar dacă în hotărâre s-a arătat că au fost pronunțate în primă instanță.”

Regulamentul nr. 4/2016 privind organizarea și funcționarea Entității de Soluționare Alternativă a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), Anexa 2 privind procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor prin impunerea unei soluții în cadrul SAL-FIN - Art. 9

„Hotărârea Comisiei de conciliere

(1) Procedura soluționării alternative a litigiilor prin impunerea unei soluții în cadrul SAL-FIN ia sfârșit prin pronunțarea unei hotărâri de impunere.

(2) Dacă părțile nu au convenit altfel, Comisia de conciliere trebuie să pronunțe hotărârea în termen de cel mult 90 de zile de la data constituirii sale.

(3) Părțile pot propune în scris prelungirea termenului, cu acordul Comisiei de conciliere.

(4) Pentru motive temeinice, termenul poate fi prelungit de Comisia de conciliere cu cel mult 60 de zile.

(5) Hotărârea se ia cu unanimitate de voturi sau, în caz de dezacord, cu majoritate. Conciliatorul care a avut o altă părere își va redacta și semna opinia separată, cu motivare.

(6) Comisia de conciliere soluționează litigiul în temeiul normelor de drept aplicabile, ținând seama, atunci când este cazul, și de uzanțele comerciale.

(7) Hotărârea se redactează în scris și trebuie să cuprindă identitatea părților, domiciliul, numele și domiciliul în cazul reprezentanților, persoanele participante la dezbaterile litigiului, componența nominală a Comisiei de conciliere, menționarea acordului părților privind caracterul obligatoriu al soluției, obiectul litigiului și susținerile pe scurt ale părților, locul și data pronunțării hotărârii, semnăturile tuturor conciliatorilor, cu excepția celei a conciliatorului care a avut o altă părere, dacă este cazul.

(8) Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile calendaristice de la adoptare și produce efecte de la data comunicării.

(9) Greșelile materiale din textul hotărârii, greșeli evidente ce nu schimbă fondul soluției, precum și greșelile de calcul pot fi rectificate, la cererea oricăreia dintre părți, în termenul prevăzut, printr-o cerere de îndreptare, pronunțarea având loc în cadrul aceleiași Comisii de conciliere.

(10) Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile calendaristice de la adoptare și produce efecte de la data comunicării. **Aceasta poate fi atacată la instanța de judecată competentă, în termen de 15 zile de la comunicare.**

(11) Hotărârile care nu sunt atacate în termenul de 15 zile calendaristice de la data comunicării constituie de drept titlu executoriu.

(12) Hotărârile Comisiei de conciliere pot fi publicate.”

În legătură cu textele de lege mai sus redată, problema care trebuie lămurită este dacă hotărârea pronunțată de Judecătoria prin care s-a soluționat cererea privind anularea hotărârii pronunțate de SAL-FIN, potrivit art. 9 din Regulamentul nr. 4/2016 privind organizarea și funcționarea Entității de Soluționare Alternativă a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), Anexa 2 privind procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor prin impunerea unei soluții în cadrul SAL-FIN, este sau nu supusă căii de atac a apelului. Cu alte cuvinte, prin hotărârea pronunțată, judecătoria soluționează cauza în primă instanță, aceasta fiind susceptibilă de apel, potrivit art. 466, alin. 1 C. proc. civ., sau, prin hotărârea pronunțată,

instanța de judecată soluționează o cale de atac împotriva hotărârii unui organ cu activitate jurisdicțională, aceasta nefiind susceptibilă de apel, potrivit art. 466, alin. 3 C. proc. civ.

În practica Tribunalului Brăila, alte complete de judecată au soluționat căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoria, fără a se pune în discuția părților și a se pronunța cu privire la inadmisibilitatea căii de atac a apelului (în Dosarele nr. -----, și-----).

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul art. 519 Cod procedură civilă, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să dezlege următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea art. 94 și 466 Codul de procedură civilă și art. 9, alin. 10 din Regulamentul nr. 4/2016 privind organizarea și funcționarea Entității de Soluționare Alternativă a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), Anexa 2 privind procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor prin impunerea unei soluții în cadrul SAL-FIN, hotărârile pronunțate de judecătoria prin care se soluționează o cerere privind anularea hotărârii pronunțate de SAL-FIN potrivit art. 9 din Regulamentul nr. 4/2016 privind organizarea și funcționarea Entității de Soluționare Alternativă a Litigiilor în domeniul financiar nonbancar (SAL-FIN), Anexa 2 privind procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor prin impunerea unei soluții în cadrul SAL-FIN sunt sau nu supuse căii de atac a apelului.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, dispune suspendarea judecării apelului până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi 26.01.2023.

Președinte

Grefier

Judecător